

Elf uur... haar ogen gingen van zijn gezicht naar het raam en zagen op de zonnige witbestofte weg, aan de ingang van het dorp, de vierkante plompe gestalte van haar man. Zij trok Eckstein voor het raam en met haar ogen naar de weg wijzend, zei ze: we zullen naar beneden gaan.

Hij zag Herzberg ook en knikte van ja. Hand in hand gingen ze, bij de deur sloeg hij zijn arm om haar hals en bad fluisterend in haar oor: noem mij éénmaal Maurice? „Maurice, Maurice”, prevelden haar lippen, die hij, dronken, met de zijne sloot.

Toen Herzberg in de gang zijn hoed ophing, hoorde hij de stemmen van zijn vrouw en Eckstein over granen sprekend en toen hij binnentrad keerde Suze zich naar hem heen, zeggend: „O, daar is m'n man juist” en hem inlichtend: „meneer Eckstein is hier over de haver”.

„Ja”, zei Eckstein Herzbergs hand aannemend, „ik vertel juist mevrouw, dat ik hier in de buurt was en meteen maar even opliep. Ik had et zo half-en-half beloofd”.

„U komt net van pas”, prees Herzberg, ja-knikkend naar Suze, die in gebaren vroeg of hij koffie wilde. „Ik had anders van de week de knecht moeten sturen, want 't voer is bijna op; maar nu kan u-zelf de bestelling wel opnemen”.

Maar Eckstein had een hele nieuwe soort, die Herzberg noch nooit gebruikt had. Zou hij niet eerst daarvan een monster zenden? Of wacht es, hij moest binnen een dag of wat toch ergens hier in 't dorp zijn, dan bracht hij zelf even 't zakje aan?

Hij stond op om afscheid te nemen en de burgemeester ging tot het tuinhek mede om zijn wandeling te maken. Eckstein had Suze met een correcte buiging de hand gegeven zonder haar aan te zien en met Herzberg sprak hij in de tuin af, dat hij dan Vrijdag even zou komen.

In een droom liep Suze weer naar boven naar haar kamertje, waar ze op de drempel

bleef staan: hier! hier! Ze deed een paar stappen tot de plek, waar Eckstein haar gekust had. Toen stormde de herinnering op haar in, heftiger dan de werkelijke emotie geweest was. Ze greep met haar handen haar bleek hoofd, waarin alles duizelde. Haar ogen vergrootten in extase, om haar was niets dan licht, een vreemd maar heerlijk goud-licht. En armen, sterke armen droegen haar — de hemel in?

O wat was toch dit licht? Nu zag ze: het kwam van twee diepe stralende ogen, die haar naderden. Het goud licht voelde ze over haar lichaam schijnen, haar hele lijf werd er door verguld.

O de ogen, de ogen... ze naderden àl meer, àl meer... ze waren nu bij háár ogen... Er druppelde goudlicht uit in de hare... Licht, goud-licht... het was de ziel, de gouden ziel dier ogen — die viel druppel voor druppel in háár ziel...

O dit... dit wonderbaarlike... dit grondeloze, duizelende geluk was niet te dragen... niet te dragen... Zij stierf... Suze en de ogen stierven...

Een uur later, toen Sanne haar voor de koffie zocht, kwam zij langzaam bij uit haar vreemde bewustzijnsvervaging.

Maurice Eckstein ging te voet naar huis, maar hij liep niet. Er was een kracht in de lucht om hem of in de aarde onder hem, die hem ophief en neerzette, die hem voortbewoog zó luchtig of hij niets méér was dan een op de wind geworpen pluisje. Zo vlug had hij ook nooit zelf kunnen gaan; het werd àl sneller en sneller en in plaats van moede voelde hij zich nog lichter worden. Zonder te weten sloeg hij de juiste richting in; want voor kijken had hij geen tijd. In zijn hersenen was slechts één groote vreugdige gedachte: zij is van mij, van mij!

Toen hij Werendorp naderde kwamen er diepe voren boven zijn krachtige gebogen neus, veroorzaakt door een geweldige wenkbrauwfronsing. Welke duivel blies hem dit onaangename in zijn lichte vreugde?